

БАТКО ЗЛАТКО ГЪБАРКО

chitanka.info

Под един
вековен бук
много надалеч
от тук,
расна гъбичка с
калпаче...

Често виждах
я да плаче.

Сърдеше се тя,
че всички
имат си крака,
ръчички.

А пък тя седи
горката,
неподвижна
във гората.

Но защо ли не
минава
вече доктор Га
тъдява?

Казват
малките врабчета,
че поставял
той крачета.

Гъбичката спря да плаче —
чу наблизо, че се грачи.
Начаса изви снага
и съгледа... доктор Га.

Докторът се приближи.
Каза: „Гъбке, не тъжи“!...
Сложи ѝ крачета здрави

и ръчички ѝ постави.

*Па обу ѝ панталонки
със презрамчици от клонки,
и като помисли малко,
име даде ѝ Гъбарко.*

*После чантата затвори
и усмихнат заговори:
„Имаш си крака и вече
стана истинско човече.*

*Ще ти кажа, без да питаш —
тъй напразно да не скиташ.
Не кради и не лъжи,
работи, а не лежи!“*

*Ала тези думи скромни
наш Гъбарко не запомни.
След минута полетя
между храсти и цветя.*

*Гънка мрежа в хрусталака
паяк е оплел и чака.
Кой на нея ще се хване,
кой ли жертва ще му стане?*

*Пиеше му се кръвчица
от комар или мушица.
Но до неговия храст
спря Гъбарко наш след час.*

*Как ще иде надалече?
Паяжината му пречи
и със палави крачета
я разкъса на парчета.*

Паякът се разяри.
Грабна тънък прът дори.
А Гъбарко взе да бяга,
щом като видя тояга.

И се спря, едва когато
стигна жабешкото блато.
Зърна щъркел сред водата
с фотоапарат в ръката.

А на гладката тръстика
жаба се върти и вика:
„Снимай, докато сме двама.
Виж, наблизо други няма.“

Щъркът хвърли апарата.
Улови я за краката,
после цяла я налапа
и из блатото зацапа.

Щъркът беше зъл и страшен.
Бе Гъбарко поизплашен,
но когато се свести,
почна пак да пакости.

Вече беше се стъмнило.
Кацнал на дърво изгнило,
бухалът бе сбрал мишлета
от балкани и полета.

Учеха при него те
как се пише и чете,
но Гъбарко замяука:
„Котарак пристигна тука!“

Мишките крака протягат,
в миг се впуснаха да бягат

към тръстиката висока.
И... прекъсна се урока...

Сутринта настъпи хлад.
Наш Гъбарко сети глад,
влезе в ресторант голям.
Викна: „Дайте ми да ям!“

— Тук безплатна е храната
за работници в гората.
Никой теб не те познава.
Що работиш ти тъдява?

— Аз работник съм — зидар,
нося кофи, пълни с вар.
— Тъй ли! Е, тогаз седни,
от чорбата си хапни!

Тъй Гъбарко със измама
яде колкото за двама.
Но Кълвачът за беда
долетия и го видя.

Скри се Лъжльо във тревата,
но заплете си краката.
Те безсилни се извиха
и без шум се отлешиха.

А нещастникът в тревата
плаче: „Да вървя не мога!“
Врабчо каза: „Ей сега
ще повикам доктор Га.“

Докторът е тука вече.
Той на помощ се притече
бързо чантата прерови,
сложи пак крачета нови.

Беше се ядосал много.
На Гъбарко каза строго:
„Който лъже — за награда
като тебе ще пострада!“

И мушици, и зверчета
гледат новите крачета.
Доктор Га в гората стара
на Гъбарко все се кара:

„Гледай, всички ти се чудят.
Те отиват да се трудят,
ти пък скиташ — сам видях.
Най-добре тръгни със тях!“

Ето, Мравката, добрата,
хвана Гъбча за ръката.
Тръгна бързо и Калинка,
сбрала шарена дружинка.

Там, где ручеят тече,
Сечко едър бор сече.
Ей Гъбарко наш, веднага
спусна се да му помага.

Неуморно със топора
удря дънера на бора.
Всички гледат с изненада:
с грохот борът взе да пада.

Стреснаха се пеперуди.
Даже Меца се пробуди.
Чудят се — какво ли стана,
че така кънти Балкана.

След това задружно всички

дялаха дъски, гредички,
и с работния си гост
те сковаха хубав мост.

Подир моста бързешком,
виж, изграждат детски дом.
Таралежите със жар
мажат къщичката с вар.

Труд кипи до късен здрач.
Заю-Баю е готвач.
Готви пресни зарзавати —
зеле, моркови, домати.

Катеричката намери
орех и се покатери.
И доволна — на гърба
метна пълната торба.

Вижете, в детската градина
сбра се цялата дружина.
Сред играчки интересни
учи приказки и песни.

Тъй животните в гората
си живеят като братя,
в мирен труд текат им дните
и са весели, честити.

Наш Гъбарко се поправи
и краката му са здрави.

Доктор Га отново мина
и край цъфнала къпина
спря Гъбарко и му рече:
„Значи, ти не лъжеш вече,

*даже си труда обикнал
и със работата — свикнал.
Затова венец в награда
теб заслужено са пада.“*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.